

ALLAH'IN RAHMETİNİN GENİŞLİĞİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ إِنِّي لَأَرْجُو أَنْ تَكُونُوا
نِصْفَ أَهْلِ الْجَنَّةِ وَذَلِكَ أَنَّ الْجَنَّةَ لَا يَدْخُلُهَا إِلَّا
نَفْسٌ مُسْلِمَةٌ وَمَا أَنْتُمْ فِي أَهْلِ الشِّرْكِ إِلَّا
كَالشَّعْرَةَ الْبَيْضَاءِ فِي جِلْدِ الثَّوْرِ الْأَسْوَدِ أَوْ
كَالشَّعْرَةَ السَّوْدَاءِ فِي جِلْدِ الثَّوْرِ الْأَحْمَرِ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 457/1 (*Ve'llezî nefsü muhammedin bi-yedihî, innî leercû en tekûnû nısfе ehli'l-cenneti, ve zâlike enne'l-cennete lâ yedhulühâ illâ nefsün müslimetün, ve mâ entüm fî ehli's-şirki illâ ke'ş-şa'rati'l- beyzâi fî cildi's-sevri'l-esvedî, ev ke'ş-şa'rati's-sevdâi fî cildi's-sevri'l-ahmerî.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem cemaat-i müslimin!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, lütf u ihsanı, ikramı dünya ve âhirette üzerinize olsun... Rabbimiz Receb ayının bu mübarek gününü, Mi'rac gecesini, kandilini cümlemiz hakkında mübarek eylesin... Sebeb-i fevz-i felâh ve necât eylesin... İbadetlerimizi tâatlerimizi kabul eyleyip dualarımızı, dileklerimizi, isteklerimizi bizlere dünya ve âhiretin hayırlarını ihsan eylesin...

Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek ehâdîs-i şerîfesinden bir demet *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 457. sayfasının 1. hadis-i şerifinden başlamak üzere okuyup izah etmek istiyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin izahına başlamadan önce başta ve her şeyden önce Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-i pâkine sevgimizin, saygımızın, bağlılığımızın, ümmetliğimizin bir nişânesi olmak üzere hediye olsun diye; ve cümle âlinin, ashabının, etbânın ve ahbabının ruhlarına ve sâir enbiyâ ve mürselînin ervahına; cümle evliyâullah ve mukarrabînin ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in müşidleri olan sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Okuduğumuz eseri yazmış olan üstadımızın üstadı Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddin Hazretleri'nin ruhuna hediye olsun diye; kendisinden feyz aldığımız Mehmed Zahid Kotku hocamızın ruhuna hediye olsun diye; bu hadîs-i şerîfleri bize kadar rivayet etmiş, nakletmiş olan râvilerin, alimlerin, ulemânın ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, muvahhid askerlerin ruhlarına hediye olsun diye; ve cümle hayrât ü hasenât sahipleriyle birlikte bu camiin bânisi İskender Paşa'nın ve bu caminin tamirine, yaşamasına, güzelleşmesine, genişlemesine madeten ve mânen her türlü yardımı yapmış olanların kendilerine ve geçmişlerine hediye olsun diye;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere, şumescidde toplaşmış olan siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına, şu mübarek günde bir hediye olsun diye; biz yaşayan müslümanların da Rabbimiz'in rızasına uygun ömür sürüp, huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye, bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyup öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Ümmet-i Muhammed'in Cennetteki Hali

Peygamber SAS Efendimiz'den Abdullah İbn Mes'ud radiyallahu anh rivayet eylemiş. Buhâri

ve Müslim sahih kitaplarına bunları kaydetmişler. Bu hadîs-i şerîfi oralarda buluyoruz. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ إِنِّي لَأَرْجُو أَنْ تَكُونُوا
نِصْفَ أَهْلِ الْجَنَّةِ وَذَلِكَ أَنَّ الْجَنَّةَ لَا يَدْخُلُهَا إِلَّا
نَفْسٌ مُسْلِمَةٌ وَمَا أَنْتُمْ فِي أَهْلِ الشِّرْكِ إِلَّا
كَالشَّعْرَةِ الْبَيْضَاءِ فِي جِلْدِ الثَّوْرِ الْأَسْوَدِ أَوْ
كَالشَّعْرَةِ السَّوْدَاءِ فِي جِلْدِ الثَّوْرِ الْأَحْمَرِ
(خ.م. عن ابن مسعود)

RE. 457/1 (*Ve'llezî nefsi muhammedin bi-yedihî, innî leercû en tekûnû nısfе ehli'l-cenneti, ve zâlike enne'l-cennete lâ yedhulühâ illâ nefsun müslimetün, ve mâ entüm fî ehli's-şirki illâ ke's-ş-a'rati'l- beyzâi fî cildi's-sevri'l-esvedi, ev ke's-ş-a'rati's-sevdâi fî cildi's-sevri'l-ahmeri.*)

(*Ve'llezî nefsi muhammedin bi-yedihî*)
“Muhammed'in canı elinde olan Zât'a yemin

¹ Buhari, *Sahih*, c.XX, s.190, no:6047; Müslim, *Sahih*, c.I, s.497, no:325; İbn- i Mace, *Sünen*, c.XII, s.338, no:4273; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.386, no:3661; İbn-i Hibban, *Sahih*, c.XVI, s.229, no:7245; Beyhaki, *Sünenü'l-Kübra*, c.III, s.180, no:5410; Ebu Ya'la, *Müsned*, c.IX, s.265, no:5386; Taberi, *Tehzibü'l-Asar*, c.VI, s.248, no:2571; Bezzar, *Müsned*, c.I, s.297, no:1850; Tayalisi, *Müsned*, c.I, s.43, no:324; İbn-i Asakir, *Mu'cem*, c.I, s.249, no:500; Şâşi, *Müsned*, c.II, s.195, no:613; Ebu Nuaym, *Hilyetü'l-Evliya*, c.IV, s.152; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XII, s.160, no:34476; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.377, no:25115.

ederim ki...” Yaşaması, ölmesi, hayatı, memâtı, yükselmesi, alçalması, her şeyi Allah-u Teâlâ Hazretlerinin elinde; o bakımdan Allah’a böyle yemin ediyor Peygamber SAS Efendimiz.

Va’llâhi demiyor. (*Ve’llezî nefsi muhammedin bi-yedihî*) “Muhammed’in canı, kudret-i elinde olan Allah’a yemin olsun ki, (*innî leercû en tekûnû nısfе ehli’l-cenneti*) muhakkak umuyorum ki, kuvvetle ümit ediyorum ki siz cennet ehlinin, ahalisinin yarısı olursunuz. Bütün cennet ahalisinin miktar olarak yarısı siz Ümmet-i Muhammed olursunuz, ben bunu kuvvetle ümit ediyorum.” buyuruyor Peygamber Efendimiz.

Bu büyük lütuf! Diğer ümmetler tâ Hz. Âdem Atamızdan beri bu zamana gelip geçmiş bir sürü milyonlarca, milyarlarca insan bir tarafa; bizim ümmetimiz, âhir zaman ümmeti ama cennetin yarısı oluyoruz. O kadar milyarların içinde bize bu kadar büyük bir hisse... Bu neden? İnsanların adedi çok çok fazla miktarda olduğu halde niye böyle?

(*Ve zâlike enne’l-cennete lâ yedhulühâ illâ nefsün müslimetün*) “Çünkü cennete ancak müslüman bir can, müslüman bir kişi girebilecek, müslüman olmadıktan sonra cennete girmek yok.” Bu kat’î bir nas, kat’î bir delil, kat’î bir hükümdür ki cennete girmenin şartı müslüman olmaktır; müslüman olmadı mı giremez.

Bazıları diyorlar ki:

“—Hocam, Edison cennete mi girecek, cehenneme mi girecek?” Her yerde bunu soruyorlar, bu soruları papazlar çıkartıyor.

Müslümanlara sorup sorup da aklını karıştırmak için.

“—Edison cennete mi girecek, cehenneme mi girecek?”

Cennete girecek, cehenneme gidecek insanı benden sormaz ki Rabbimiz Teâlâ...

“—Nasıl yani?”

Hüküm onun. Sonra ben kulların kalplerini bilemem ki... Allah- u Teâlâ Hazretleri bilir. Garp aleminde öyle insanlar biliyoruz ki, gizli olarak müslüman olmuş ama, çevresine müslüman olduğunu açamamış. Müslüman olmuşsa, imana gelmişse girer. İmanı yoksa ki biz onu bilemiyoruz, zamanında yaşamadık; girmez.

“—E ampulü yapmış...”

Ne yaparsa yapsın. Allah’ın, kendisini yaratanın varlığını anlayamamış. Ne yaparsa yapsın. Sonra bu ampulü o yapmadı ki. Ondan sonra ne kadar gelişti...

Araba, kamyon, traktör, vapur yapanlar cennete girecek; var mı böyle bir şey? Teknik elemanlar cennete girecek diye bir şey var mı? Hayır, müslüman olan cennete girecek. Buyursun, Allah’ın varlığını birliğini kabul etsin, teslim olsun, Allah’ın hükmüne razı olsun. Peygamber Efendimiz’e iman getirsin, Efendimiz’in yolunca yürüsün, cennete gitsin.

Böyle, o buluşu yaptı, bu buluşu yaptı... Ne için yaptı, ne maksatla yaptı? Ne mâlum hayra mı yaptı, şerre mi yaptı? Allah’a mâlum.

Onun için ancak müslüman cennete gireceğinden, başkası giremediğinden, bu cennet ehlinin miktarı az ve bu az miktarın yarısı bizim ümmetimiz olacak. Ötekiler...

“–Nasıl?”

(*Ve mâ entüm fî ehli’ş-şirki illâ ke’ş-şa’rati’l-beyzâi fî cildi’s-sevri’l-esvedî*) “Siz ehl-i şirkin, müşriklerin, kâfirlerin, gayrimüslimlerin yanında kara bir öküzün derisinin üstündeki bir beyaz kıl gibisiniz.”

Başka bir şey değil, o kadar miktarınız. Öküzü kestir, kapkara bir öküz, derisini ortaya yaydın, binlerce kıl var, o derinin üzerinde bir tanecik beyaz kıl ne kadar azsa işte o kadarsınız. (*Ev ke’ş-şa’rati’s-sevdâi fî cildi’s-sevri’l-ahmeri*) Veyahut da kırmızı bir öküzün cildi üzerinde siyah bir kıl kadar.

Müslümanlar az, cennete girecek olan insanlar az. Neden?

وَمَا أَكْثَرَ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ

(يوسف: ١٠٣)

(*Ve mâ ekserü’n-nâsi velev haraste bi-mü’minîn*) “Ey Rasûlüm, sen ne kadar arzu etsen, kıvransan, yansan, yakılsan, hırs ile istesen, insanların çoğu mü’min olmayacaklar.” (Yusuf, 12/103)

Çok kimse imana gelmiyor. Bugün de öyle. Şimdi bizim camimizi seviyoruz, Allah razı olsun, Allah hepimize dünya ve âhiretin her türlü hayırlarını ihsan eylesin... Ben buraya gelemedim de

merdivende namaz kıldım. Çarşaf yaydık, evden çarşaf aldık, camimize yetişemedim de aşığı kapının mermeri üstüne çarşaf yaydık, öyle kıldık. Her tarafı namaz kılınacak yer yapıyoruz yine yetmiyor. Arkadaki binaları namaz kılınacak yer yaptık, tıklım tıklım dolu. Avlu tıklım tıklım dolu, merdivenlerde kıldık. Şu yan tarafı da yaparsak inşaallah yan tarafın yanını, daha yanını, orası da büyük bir salon olur; yine yetmez.

Ama ne kadar ederiz? Yine bir plaj ahalsinin, bir stadyum ahalsinin yanında azıcık ederiz.

Sen bir git bakalım Dolmabahçe stadyumuna, gör bakalım; seksen bin kişi mi, altmış bin kişi mi, bilmem ki kaç kişiliktir orası... Böyle geceden geliyorlar, başlarına külahları giyiyorlar, ellerine bayrakları alıyorlar, çeşit çeşit borazanlar, bilmem neler, tertipler düzenler... Nedir bu aşkınız, şevkiniz, muhabbetiniz yuvarlak meşin topa?

Orada taşların üzerinde otururlar, borazan çalarlar.

“—Ya ya ya, şa şa şa!..”

Bir gürültü, bir şamata... Binlerce insan...

Biz burada kaç kişiyiz?

Biz, işte, hadîs-i şerîfte söylüyor: Bir öküzün koca postunun üzerinde bir tanecik kıl ne kadarsa, mü'minler de o kadar olacak, cennete girenler.

E, bu işe gülelim mi ağlayalım mı?

Bir kere ağlayalım; çünkü bunlar bizim Hz. Âdem'den kardeşlerimiz, Hz. Âdem AS'ın torunları bunlar. Peygamber SAS Efendimiz Mi'rac'da Âdem Atamız AS'ı gördü. Şöyle sağına baktığı zaman gülüyordu dedemiz, soluna baktığı zaman ağlıyordu. Sağına baktığı zaman cennetlikleri görüyordu, cennete giren evlatlarım diye seviniyordu; soluna baktığı zaman cehennem ehli bir sürü benî Âdem, onları görünce de gözyaşı döküyordu.

Acı bir şey aslında! Büyük bir ekseriyetin cehenneme gitmesi acı bir şey... Bunların doğru yola gelmesine çalışalım kardeşlerim, bunlar bizim kardeşlerimiz. Bunların da bizim gibi canı var, bunlar da cehennem ateşini gördüler mi ciyak ciyak bağırlar, feryâd ü figânı basarlar. Çok pişman olacaklar o zaman. Bizim bildiklerimizi bilmiyor. Çok pişman olacaklar ama en kötü pişmanlık âhir zamandaki pişmanlık, kıyametteki pişmanlık; o zaman fayda etmeyecek. Biz şimdiden onlara anlatmalıyız.

Eskişehir'e uğradım. Eskişehir'de dediler ki;

“—Hocam, hıristiyanlar kapı kapı dolaşıyorlar. Bilhassa zenginlerin kapısını çalıyorlar, kendi bâtil dinlerine çağırıyorlar.”

Kapı kapı:

“—Bizim dinimize gel, daha iyidir, daha hoştur. İstersen sana şu avantajı da sağlarız, bu avantajı da sağlarız...” diyorlar.

Almanya'da işçilerimize de öyle diyorlar:

“—Sen bizim dinimize gel, sana řu kadar mark maaş...” Zayıfsa paradan yakalıyor veyahut başka şeylerden yakalıyor.

Onlar öyle çalışıyorlar; biz Allah’ın doğru yolda yürüyen vazifeli kulları, biz de çalışalım. řu cehenneme düşecek kardeşlerimizden ne kadarını kurtarabilirsek, yangından ne kadar kaçırabilirsek, o kadar sevap kazanırız, o kadar iyi olur.

Ya bir de bu yanacaklar evlatlarımız olursa? Ya bu yanacaklar bizim kardeşlerimiz olursa?

Ya bu yanacaklar bizim babamız, anamız olursa? Ya bu yanacaklar bizim karımız, kocamız olursa?

Neyse durumumuza göre, çok yakından tanıdığımız, yüreğimiz ağzımıza gelen kimse olursa ne yapacağız?

Çok çalışmamız lazım; bir...

İkinci bir şey var ki, o da bizim sırtımızı terletip ürpertmeli. Demek ki, çok büyük bir ekseriyet bir postun üzerinde bir tanecik kıl müslüman; onlar cennete giriyor, ötekilerin hepsi cehennemlik.

“—Acaba ben o bir tanecik kıl gibi miktarı azın arasına girebilecek miyim?” diye oradan korkalım!

Oradan korkalım da cennetlik olmak için daha ciddi çalışalım! Yarım yamalak çalışmayla, eften püften tedbirlerle, bu gidişle olmaz. Bayağı aklını başına devşirip, ciddi ciddi düşünüp, kötülöklere candan tevbe edip, hayırları yapmaya yönelip bu cenneti kazanmaya çalışmak lazım!

Görüyorsunuz, koca bir postun üzerinde, öküz postunun üstünde bir kıl kadar insan girecek cennete... Gayret edelim de cennete giremeyenlerden olmayalım, cennete girenlerden olalım. Bir de işin o tarafı var.

Rabbimiz bize yardım eylesin, tevfiğini refik eylesin... Şu mübarek günler, geceler hürmetine; şu güzel aylar, tevbe ayları hürmetine bizi hakikî bir dönüşle yoluna dönenlerden eylesin... Bundan sonra, sapasağlam bu yol üzere yürüyenlerden eylesin... Cennetini cemâlini kazanan, o nimetlere erenlerden eylesin...

Muhterem kardeşlerim! İnsanın başına gelebilecek en acı şey ölümdür. Ölüm nasıl olsa gelecek! Herkese gelecek!

İnsan müslüman olduğu zaman aç ve açık kalmıyor. Müslüman yaşa, helâlinden ye, Allah çok mükâfatlar veriyor müslümanlara... Şu iki paralık ömür için basit küçük şeylerden dolayı cenneti kaçırmaya değmez!

Küçük hesaplarla uğraşmayalım, asıl hedefe ulaşmaya gayret edelim!

b. Müslümanca Yaşamının Zorlaşması

İkinci hadîs-i şerif, biraz yüreğimizi yakacak bir hadîs-i şerîf. Efendimiz bu ikinci hadîs-i şerîfte buyuruyor ki:²

² Müslim, *Sahih*, c.XIV, s.113, no:5176; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.45, no:4027; Mizzi. *Tehzibü'l-Kemal*, c.XXXIII, s.35, no:7208; Ebu Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XIV, s.212, no:38435; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.393, no:25152.

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا تَذْهَبُ الدُّنْيَا حَتَّى يَمُرَّ
الرَّجُلُ عَلَى الْقَبْرِ فَيَتَمَرَّغَ عَلَيْهِ وَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي
كُنْتُ مَكَانَ صَاحِبِ هَذَا الْقَبْرِ وَلَيْسَ بِهِ الدِّينُ إِلَّا

الْبَلَاءُ

(م.ه. عن أبي هريرة)

RE. 457/2 (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, lâ tezhebü'd-dünyâ, hattâ yemurre'r-raculü ale'l-kabri, feyetemerrega aleyhi, ve yekülü: Yâ leytenî küntü mekâne sâhibi hâza'l-kabri, ve leyse bihi'd-dînü ille'l- belâe.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Ebû Hüreyre RA'dan rivayet edilmiş. Müslim ve İbn-i Mâce'nin kitaplarında var. Sıhah-ı Sitte'den iki kitapta olan bir hadîs-i şerîf ki, bizim yüreğimizi biraz yakacak bir mâna taşıyor. Efendimiz buyurmuş ki:

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, lâ tezhebü'd-dünyâ*)
“Canım kudreti elinde olan o Zât'a, Allah'a yemin olsun ki! Dünya bozulmayacak; ancak şu iş olacak, ondan sonra bozulacak.” Yani şu hadise tahakkuk etmeden, bu hal yaşanmadan, insanların başına bu durum gelmeden dünya yok olmayacak, ille bu hal başına gelecek insanların... Neymiş o hal?

(*Hattâ yemurre'r-raculü ale'l-kabri*) “Adam daha önce ölmüş birisinin kabrinin yanından geçecek de, (*feyetemerrega aleyhi*) kabrin

üstüne yatıp toprakta yuvarlanacak, (ve yekülü) ve diyecek ki: (*Yâ leytenî küntü mekâne sâhibi hâza'l-kabri*) ‘Keşke şu kabrin sahibinin yerinde ben olaydım.’ Bu hal olmadan dünya bozulmayacak.” Hayat şartları yaşayanların, ölülerin yerinde olmayı temenni edeceği kadar bir kötü duruma gelecek.

Neden? (*Ve leyse bihi'd-dînü ille'l-belâe*) “Çünkü onun dini belâdan başka bir şey getirmeyecek kendisine. İnancı, imanı dolayısıyla çok sıkıntılara düşecek. O sıkıntıdan dolayı...”

Başka bir hadis-i şeriften ten de duymuşsunuzdur, hatırlınızda kalmıştır:

“—Âhir zamanda insanın müslüman olması, avucunda ateş, kor tutmak kadar acı olacak. Müslüman, sanki avucuna, çıplak avucuna mangaldan veya sobadan kor ateş almış gibi... Nasıl yanar cayır cayır eli; ateş tutmak gibi zor olacak müslüman olmak.”

Allah bize kötü günler göstermesin. Dünya ve âhiretin hayırlarına erdirsin...

Eski ümmetler dinlerinden dolayı imtihanlar çektiler, çok sıkıntılar çektiler. Eski zalimlerden bir tanesi, o devrin müslümanlarını öldürmek için hendekler kazdırmış, hendeklerin içine odunlar attırmış, bayağı kızgın ateş... İnananları, mü'minleri atıyor içine... Kadıncağızın birisi de mü'minlerden, onu da yakalamış, onu da ite kaka hendeğin başına getirmişler, ateşe atacaklar.

“—Söyle bakalım mü'min misin, değil misin?”

Kâfir olmasını, imanından dönmesini teklif ediyorlar. Dönse atmayacaklar, dönmezse atacaklar. Mü'minse, "Allah'a inanıyorum!" derse, atacaklar.

Atacak kendisini de kucağında da yavrusu varmış. Kucağındaki yavrusuna merhametinden, annelik damarı, şefkati kabardığınan:

"—Acaba çocuğumu kurtarmam daha mı uygun olur? Şunların dediğini deyiversem de acaba ateşe atılmasam mı?.." diye çocuğu için düşünürken, kucağındaki o çocuk, Efendimiz SAS bize bildiriyor ki dile geldi:

"—Ey anacığım, dönme dininden!" dedi.

Üç kişi konuşmuştur: Hz. İsa AS beşikteyken konuştu. Bu kadıncağızın kucağındaki bu kişi konuştu. Bir de bir rahip, bir ibadet ehli âbide iftira ettiler; bir çocuk doğdu bir kötü kadından... "Bu rahipten oldu." dedi, iftira ettiler, kadın öyle dedi. Sonradan o çocuk dile geldi; "Ben filanca çobanın çocuğuyum." diye. O âbid kulunu kurtarmak için Allah onu konuştu. Etti.

Eski ümmetlerde sıkıntı çekilmiş. Bu bizden sonra gelecek ümmetlerde böyle sıkıntılar olacak, kabrin başına geçecek de kabrin toprağı üstünde yatacak da:

"—Keşke şu kabrin içinde yatan yerine ben olsaydım." diyecek. Bizim bugün halimiz ne? Bizim bugün halimiz baklava börek, kaymak gibi. Yediğimiz önümüzde, yemediğimiz yanımızda.

Evimizin içinden sıcak sular, soğuk sular... Memleketimiz gül gülistan; güneşi, denizi, deresi, dağı, ovası, mahsulü var...

Umreye gitmiş bir arkadaşım anlatıyor. Bir elmaya bilmem kaç yüz lira para veriyorlarmış Irak'ta... Bizim otobüsten giden hacılarımızdan elma istiyormuş da bir elma bilmem yedi yüz lira mı, bin iki yüz lira mı? Tek bir elma...

Neden? Harp darp var, kıtlık... Bizim memleket bolluk; biz elmayı çürütürüz, dallarından toplamayız. Başka yerlerde böyle sıkıntı var.

Bize yakışan; Allah bize bu kadar nimetler, bu kadar güzellikler vermişken dağ başı, deniz kenarı gördüğümüz zaman içki meclisleri kurmak, günahlara dalmak mıdır? Allah'ı unutmak mıdır? Âhireti unutmak mıdır? Yoksa bu nimetlere şükretmek midir?

Bize hangisi düşüyor?

Eski ümmetler dininden dolayı çekmişler, gelecek ümmetler bu kadar sıkıntılar çekecekler. Biz bunca nimet içindeyiz. Bizim namaz kılmamıza ne mâni? Oruç tutmamıza ne mâni? Allah yolunda yürümemize ne mâni? Kur'an'ı öğrenmemize ne mâni?

Yok bir mâni! Bizim sırf şeytana uyduğumuzdan dolayı bu ahali yanlış yola giriyor. Ahalinin gözü dönmüş. Aklı fikri belden aşağısında, zevkte, safada, eğlencede. Biz bir güzel manzaralı bir yer görsek;

“—Maşaallah, tebarekallah; Rabbimiz ne güzel yaratmış. Hadi şurada, şu soğuk suyun başında abdest alalım da iki rekât namaz kılalım.” deriz. Arkadaşlarla bazı seyahatlerimiz oluyor;

“—Aman ne güzel çeşme başı, çayır çimen; hadi şurada iki rekât namaz kılıverelim.”

Abdest alıp namaza duruyor müslüman. Ötekisi de böyle bir çayır çimen gördü mü;

“—Getir biraları, rakıları, mezeleri, bilmem neleri...”

Günaha dalıyor, Allah’a âsi geliyor. Allah’ın nimetlerini yiyip âsi geliyor.

Bu hadîs-i şerîften benim anladığım, içime gelen azim ve karar şu ki: Biz gece gündüz Rabbimiz’in şu nimetlerine şükretmenin çarelerini arayıp, şu dinimizin emirlerini tutmaya çalışmalıyız. Çünkü çok bolluk içindeyiz, çok rahatlık içindeyiz. Dünyada bizim kadar rahat insan belki az bulunur.

Ben Avrupa’yı, Almanya’yı filan gördüm. Daha müreffeh ülkeler ama rahat değil. Bizim kadar rahat değil. Bizim memleketimizdeki, evet, yolları biraz çamurluca, intizamsızlık var, şöyledir böyledir ama bizim memleketimizdeki sıcak hava, tatlılık, rahatlık, insanın kolay yaşaması orada yok...

Orada hayat sert, hayatın kanunları sert. Çalışmayan ayaklar altında ezilip gidiyor... Cemiyette kimse kimseye merhamet etmiyor, bakmıyor. Oralarda yaşayanlar bilirler ne demek istediğimi, anlarlar. Üç ay durdu mu, patlayacağı geliyor insanın...

“—Aman eksik olsun sizin kaloriferiniz, sıcak soğuk suyunuz, tramvayınız, otobüsünüz,

tayyareniz; nerede benim çamurlu, topraklı memleketim...” diye insanın burnunda buram buram tütüyor şu memleket...

Allah buranın kadrini kıymetini bilip, güzel kulluk etmeyi şugüzel günler hürmetine bizlere nasib eylesin...

Azminizi berkitin, kuvvetlendirin. Rabbimiz’e, bundan sonra, bu hadîs-i şerîfi hiç unutmayıp güzel kulluk etmeye gayrete gelin... Rabbimiz kötü günler göstermesin... Bizlere de, çoluk çocuğumuza da, daha sonraki nesillerimize de dünya ve âhiretin sevabını, hayrını ihsan eylesin...

Bu temennimiz. Biz kuluz; boynumuzu bükeriz, elimizi açar isteriz. Ama biliyorsunuz muhterem kardeşlerim, Amerikan donanması Libya’nın açıklarına gitti. O ona bomba attı, o ona bomba attı. Harbin ucundan döndük geldik. İki tane Amerikan gemisi boğazdan geçti, bilmem Kırım taraflarını dolaştı geldi. Harbin ucundan döndük geldik. Harp denilen şey aniden patlayıverir.

Yâsîn Sûresi’ni hep okuyoruz ya, ailesinin yanına dönmeye vakit bulamaz insan kıyamet koptuğu zaman.

فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ

(يس: ٥٠)

(*Felâ yestatîûne tavsiyeten ve lâ ilâ ehlihîm yerciûn.*) [İşte o anda onlar ne bir vasiyette bulunabilirler, ne de ailelerine dönebilirler.] (Yâsin, 36/50)

Ne demek?

“—Onlar böyle birbirleriyle çekişip dururken gündelik hayatın meşakkâtleri, dertleri, ticareti, şusu busu içinde; kıyamet tepelerinde birden bom diye patlar, kopuverir ve evlerine dönmeye vakit bulamazlar.” diyor o âyet-i kerîme Yâsîn Sûresi’nde.

Evine gitmeye vakit bulamaz. Dükkânından, çoluk çocuğunun başına gidemezsin kıyamet koptuğu zaman, bir harp darp çıktığı zaman... Belki de yakındır.

Onun için dün de bir hadîs-i şerîf okuduk.

“—Bir insanın vasiyetini yazmaması, vasiyetinin olmaması dünyada onun için bir ardır, utanç vesilesidir, âhirette de nardır. Âhirette de ateştir ve lekedir.” diyor Peygamber Efendimiz.

Vasiyetimiz yastığımızın altında yazılı duracak. “Hemen ölebilirim.” diye hazırlıklı olacağız. Biz temenni ediyoruz; güzel günler görelim, çoluk çocuğumuz da güzel günler görsün, torunlarımız da güzel günler görsün, gül gülistan yaşayıp gidelim diyoruz ama etrafımızda da ateş çemberi; bombalar patlayıp duruyor.

Harbe de hazır olacağız. Ölüme de hazır olacağız. Kıyamete de hazır olacağız. Vasiyetimiz de yazılı olacak. Başka çaresi yok. O temennimiz bizi aldatmasın, gevşetmesin, günahlara dalmak için bize böyle bir şeylik meydana getirmesin. Çok ciddi günlerde yaşıyoruz. Bu hayat denilen şey, çok ciddidir. Bir olmadık hata işler de, o hal üzere yakalanırsak ölüme; ne fenâ!

Allahu Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ

(آل عمران: ١٠٢)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenü't-teku'llàhe hakka tukàtihî*) “Ey iman edenler! Allah’tan nasıl korkmak gerekiyorsa öyle korkun, takvâya sımsıkı sarılın! (*Ve lâ temûtünne*) Sakın ha ölmeyin, sakın ha asla ve kat’a ölmeyin; (*illâ ve entüm müslimûn*) ancak ve ancak müslüman kimseler olarak ölü, başka bir şekilde ölmeyin!” diyor. (Âl-i İmrân, 3/102)

Onun için müslüman ölmeye dikkat edeceğiz.

“—İşte filanca yerden maaş alacağım da, filanca yerden ikramiye alacağım da, falancayı aldatacağım da...”

Kendini aldatıyorsun, başkasını aldatmıyorsun. Bu dünyaya daldı mı insan kendi kendini aldatıyor. Biliyor musunuz bizim dinimiz insanın günah işlemesine ne diyor kitabımızda, hadislerimizde?

“—Nefsine zulmetti.” diyor.

Nefsine zulmetmek ne demek? Kendi kolunu kıvrıp kendi parmağını kırmak, jilette göğsünü çizmek filan mı?

Hayır! Günah işledi mi insan, kendine zulmetmiş oluyor. Başkasına değil, kendisine zulmetmiş oluyor. Onun için, gelin şu kendi canımıza

acıyalım da kendimize zulmetmeyelim!
Kendimize işkence etmeyelim! Kendi elimizle
kendimizi ateşe atmayalım! Cehenneme
kendimiz koşa koşa gitmeyelim!

Rabbimiz bize uyanıklık versin... İyi kul olmayı
nasib etsin...

Cennetini, cemâlini nasib eylesin...

c. Allah'ın Mağfiretinin Genişliği

Üçüncü hadîs-i şerîf müjdeli bir hadîs-i şerîf.
“Ümitsizliğe düşmesin kullar.” diye Rabbimiz;
bak, peş peşe bir de müjdeli hadîs-i şerif
karşımıza çıkarttı.

Üçüncü hadîs-i şerifte Peygamber SAS Efendimiz
şöyle buyuruyor:³

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ لَمْ تُذْنِبُوا لَذَهَبَ اللَّهُ بِكُمْ

وَلَجَاءَ بِقَوْمٍ يُذْنِبُونَ فَيَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ فَيَغْفِرُ لَهُمْ

(حم.م. عن أبي هريرة)

RE. 457/3 (*Ve'llezî nefsî bi-yedihî, lev lem
tüznibû, lezeheba'llàhu biküm, ve lecâe bi-
kavmin yüznibûne, feyestağfirûna'llàhe,
feyağfiru lehüm.*)

³ Müslim, *Sahih*, c.XIII, s.301. no:4936; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.309, no:8068; Begavi, *Şerhü's-Sünneh*, c.II, s.418; Beyhaki, *Şuabü'l-Iman*, c.V, s.410, no:7102; Abdürrezzak, *Musannef*, c.XI, s.181, no:20271; Taberani, *Dua*, c.I, s.508, no:1801; Ebu Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.IV, s.216, no:10226; *Keşfü'l-Hafa*, c.II, s.343, no:2945; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.412, no:25196.

Ahmed ibn-i Hanbel Rh.A. ki mezhep imamlarından, Hanbelî mezhebinin kurucularından bir mübarek büyüğümüz ve Sahîhayn'dan bir tanesi olan Sahîh-i Müslim'in sahibi kitabına yazmış bu hadîs-i şerîfi ki, hadis sağlam yani...

Bir taraftan da sevinmek lazım. Birisine bir hadis söyledin mi dikleniyor hemen. Biraz insan bir kızar gibi oluyor ama bir taraftan da sevinmek lazım.

“–Hocam bunun kaynağı nerede?”

Pekâlâ, kaynağı işte burada. Her şeyin sağlamını öğrenmek istediği için seviniyoruz. Tamam, bak bu kaynaklar sağlam kaynaklar. Ahmed ibn-i Hanbel, mezhep imamı. Müslim kitabına yazmış. Sağlam hadîs-i şerîf.

Ebû Hüreyre RA'ın rivayet ettiğine göre, Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfinde buyurmuş ki;

(*Ve'llezî nefsi bi yedihî*) “Canım kudreti elinde olan Allah'a yemin olsun ki, (*lev lem tüzhibû*) eğer siz günahsız kullar olsaydınız, hiç günah işlememiş kullar olsaydınız; (*lezeheba'llàhu biküm*) Allah sizi sürüp götürürdü. Kaldırırdı yeryüzünden... (*Ve lecâe bi-kavmin yüzhibûne*) Günah işleyen kavim getirirdi. (*Feyestağfirûna'llàhe*) Onlar da günah işleyip, boyun büküp, Allah'a istiğfar ederlerdi; (*feyağfiru lehüm.*) Allah da onları mağfiret ederdi.”

Bu hadisi daha önce duymayan çok şaşırır. Bu hadisin mânasına çok şaşırır ilk defa duyan... Daha önceden duymuş olan o şaşkınlığı atlatmış olur da duymayan insan şaşırır.

“—Allahu Teâlâ Hazretleri, eğer hiç günah işlememiş insanlar olsa yeryüzünde, günahsız, melek gibi insanlar olsa, onları götürür de yeryüzünden, günah işleyen, tevbe eden kullar halk eder. Allah’tan istiğfar edip tevbe isteyen kullara onları yaptırtır ve ondan sonra onları mağfiret ederdi.” buyuruyor Peygamber Efendimiz.

Bunun mânası, Allahu a’lem, şu oluyor ki;

“—Ey günahkârlar! Allah’ın bir de Gaffâr’lığı, mağfireti, günahları affetmesi var ya; onu düşünün, ümitsizliğe düşmeyin! Eğer Allah-u Teâlâ Hazretleri günah işleyen kulları olmasaydı Gaffâr’lığı görülmezdi. Günahları affediciliği belli olmazdı. Onun için Allah-u Teâlâ Hazretleri Gaffâru’z-zünûb’dur. Bir hata işlemişseniz, moraliniz bozulup ümitsizliğe düşüp, ‘Artık ben öldüm, mahvoldum, bir daha benim doğru yola girmem mümkün değil!’ filan gibi bir fikre saplanmayın!”

Bana birisi mektup yazmış, cevabını yazdım da postaya atamadım. Diyor ki:

“—Hocam şu günahı işledim, acaba Allah beni affeder mi? Acaba ben imamlık yapabilir miyim? Acaba ben müezzinlik yapabilir miyim? Acaba evliliğim câiz olur mu, evlenebilir miyim?..”

Bir günah işlemiş, ondan sonra çok morali bozulmuş, mahvolmuş. Ben de cevabını yazdım ki;

“—Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisine şirk koşmak, müşriklik hariç her günahı dilerse bağışlıyor. Tevbe edenin tevbesini kabul ediyor, günahlarını bağışlıyor.” diye.

Onun için günaha batmış kullar bile olsa tevbe etsin, hak yola girsin. Korkmasın, eski günahlarını Allah affeder.

Ama bu hadisin bir de yanlış anlaşılması olabilir, onu da düzeltelim.

“—Mademki Allah-u Teâlâ Hazretleri affedermiş, hadi ben dalayım günahlara...”

Bu yanlış bir mâna!

“—Madem Allah affediyormuş, günah işleyeyim, işleyeyim, nasıl olsa affeder.”

Öylelerine Allah tevbe nasip etmez. Öylelerini bir ters zamanda yakalar, öyle şey olarak gider. Bu iş oyuna gelmez. Allah-u Teâlâ Hazretleri kalbi sâfî, niyeti iyi olanlara lütfunu ihsan eder. Kendisiyle oyun oynanmaz. Hâşâ, sümme hâşâ. Alaya alınmaz dinî hükümler...

Mesela;

“—Faiz haram, içki haram...” diyorsun;

“—Getir, ben içeyim!” diyor.

“—Şu haram...” diyorsun;

“—Ver, ben yiyeyim!” diyor.

Çok büyük cezaya uğrar, çok büyük felâkete uğrar. Bin bir defa pişman olur yaptığı şeye, söylediği o edepsizliğe pişman olur. Bin bir defa pişmanlık duyar! O bakımdan edebini, saygısını takınacak insan.

Eğer beşer olduğu için, bilerek bilmeyerek, şeytana uyarak, bir zaaf eseri bir hata işlemişse kendisini mahvetmesin, helâk etmesin; “Artık

benim bu işim düzelmez.” diye üzülmesine lüzum yok. Allah affedebilir, affeder. Bak, hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz teselli ediyor.

“—Günah işlemeyen kul olmaz; olsaydı, Allah onları kaldırırdı yeryüzünden, günah işleyip de makbul tevbe eden kullar getirirdi.” diyor.

Onun için, biz de cemî günahlarımıza tevbe edelim! Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne boynumuzu büküp, hele bugün, bu gece, bu aylar, Üç Aylar; tam tevbenin zamanıdır, gözyaşları dökelim!

“—Allah-u Teâlâ Hazretleri, Allah korkusundan ağlayan gözü cehennemde yakmayacak. Allah korkusundan ağlayan göze cehennem ateşi değmeyecek ve cehennem ateşini hiçbir şey söndürmez. Ne atarsan daha onu da yakar, taşları da, insanları da yakar. Cehennem ateşini Allah rızası için tesbih çeken, Allah korkusundan ağlayan kimsenin gözyaşı söndürür.” diye geçiyor kitaplarda.

Onun için günahlarımıza ağlayalım, üzülelim, tevbe edelim, istiğfar eyleyelim. Rabbimiz Gaffâr-ı zunûb’dur, Settar-ı uyûb’tur; affeder, bağışlar, anasından doğduğu gibi pâk eder kulu. Daha iyi eder, bir de setreder.

Bakın kaç kademesi var işin... İşin bu müjde tarafını biraz daha açıklayalım. Allah günahları affeder. Affettiğini de kimse duymasın diye bir de örter, setreder.

Bir de;

يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ

(الفرقان: ٧٠)

(*Yübeddilü'llâhu seyiyatihim hasenât*) “Allah onların (tövbe edip de inanan ve sâlih amel işleyenlerin) kötülüklerini iyiliklere çevirir.” (Furkan, 25/70)

Subhanallah! Kul günah işler, tevbe eder, Allah-u Teâlâ Hazretleri o kadar kerim ki, günahın yerine bu sefer sevaba döndürür işi.

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ

(البقرة: ٢٢٢)

(*Inna'llâhe yuhibbu't-tevvâbîne ve yuhibbu'l-mütetahhirîn.*) [Hiç şüphe yok ki, Allah tevbe edenleri, hata eylemişse hatasını anlayıp dönenleri, Cenâb-ı Hakk'a istiğfar eyleyenleri ve temizlenenleri, temizlikte titizlik gösterenleri sever.] (Bakara, 2/222)

Allah tevbekâr kullarını seviyor. Seviyor, bir de mükâfatlandırıyor bu sefer. Tevbe etmesini sevdiğinden kulunun, yanlış yolu bırakıp da doğru yola gelmesini sevdiğinden dolayı bu sefer mükâfat da veriyor. Keremini gör ki Rabbimiz'in; kul günah işliyor, sonunda iş dönüp dolaşıyor tevbe etmek şartıyla mükâfata kadar gidiyor. Affedilmekle, örtülmekle, saklanmakla kalmıyor; aksine mükâfat kazanacak duruma da geliyor insan.

Annenin, babanın duası makbul diye bir başka hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz buyurmuş ki; “—Annesine babasına erişip de cenneti kazanamayanın burnu yere sürtsün.”

“—Ne kadar fırsat kaçırmış.” demek. Hem anesine babasına sağlığında yetişmiş, hizmet edip cenneti kazanamamış; burnu yere sürtsün! (*Rağime enfühû*) “Burnu yere sürtsün!” buyurmuş.

Rabbimiz bu kadar Gaffâr-ı zunûb’ken, Settâr-ı uyûb’ken, *mübeddilü’s-seyyiât ile’l-hasenât* iken, insan cenneti kazanamazsa, hakikaten burnu yere sürmesi lazım. Öyle temenni edilir.

Allah biraz gayret versin, insaf versin cümlemize...

d. Mü’min Kulun Değeri

Bu dördüncü hadîs-i şerîf Taberânî’de var. Sârat binti Abdullah ibn-i Mes’ud râviyesi, İbn-i Mes’ud RA’ın kızıymış bu Sâre Hatun. Babasından rivayet etmiş. Allah her ikisinin de şefaatine bizleri erdiresin... Büyük şahıslar...

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁴

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَعَبْدُ اللَّهِ فِي الْمَوَازِينِ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ أَثْقَلُ مِنْ أَحَدٍ

(طب. عن سارة بنت عبد الله بن مسعود عن أبيها)

(*Vellezî nefsi bi-yedihî, leabdu’llâhi fi’l-mevâzîni yevme’l-kıyâmeti eskalü min uhudin.*)

⁴ Taberani, *Mu’cemü’l-Kebir*, c.IX, s.78, no:8454; Sâre bint-i Abdullah ibn-i Mes’ud RA babasından.

Kenzü’l-Ummal, c.XI, s.709, no:33456; *Camiü’l-Ehadis*, c.XXII, s.405, no:25181.

(*Ve'llezî nefsî bi-yedihî*) “Canım elinde olan Allah’a yemin olsun ki, (*leabdu’llâhi fi’l-mevâzîni yevme’l-kıyâmeti eskalü min uhudin*) kıyamet gününde ameller tartılırken, hesaplar görülürken, bir kul terazide Uhud Dağı’ndan daha ağır çeker.”

Uhud Dağı’nı hacca gidenler bilir. Ovanın ortasında kocaman, heybetli bir dağdır. Bir adamcık terazide Uhud Dağı’ndan fazla çeker.

Bu neden dolayıcıdır? İmanın kıymetinden dolayıcıdır. Mü’min kulun Allah indinde kıymeti çok fazladır. Öyle, hesaplara gelmez. Mü’min kulun derecesi çok yüksektir. Allah-u Teâlâ Hazretleri ona çok büyük şeyler ihsan eder.

Bir başka mâna da şu olabilir:

“—Kul, köle âzat etmek fevkalâde sevaplı bir ibadet.”

Peygamber Efendimiz SAS peygamber olduğu zaman dünya üzerinde kölelik vardı. Suudî Arabistan’da kölelik vardı. Ondan sonra asırlar boyu devam etti. Bu kölelik meselesine, kölelerin haklarına en güzel hükümler getiren Peygamber SAS Efendimiz’dir.

“—Kölenize yediğinizden yedin, giydiğinizden giydirin, dövmeyin...” filan diye tavsiyeleri vardır.

Köle âzat etmeye teşvikleri vardır. Her vesile ile köle âzat etmek suretiyle onları düzeltmek, kurtarmak için uğraşmıştır. Bu da mümkündür ki köle âzat etmenin sevabını beyan etsin. Bu mâna da olabilir. Asıl öteki mâna da doğrudur.

Allah indinde bir mü'min kulun kıymeti öyle Uhud Dağı'yla, dağlarla ölçülemeyecek kadar yüksektir. Mü'minin kıymeti çok fazladır. Biz kendi kalbimizdeki imanın kıymetini bilelim! Bu iman bize çok değer kazandırıyor. Bu iman cevherini Allah-u Teâlâ Hazretleri kalbimizde daim eylesin...

Onu şeytana kaptırmayalım, onu elden kaçırtmayalım! İmanlı olarak doğduk, imanlı olarak yaşıyoruz, imân-ı kâmil ile göçmeyi Allah cümlemize nasib eylesin...

e. Cennet Ehlinin Tahtları

Bu hadîs-i şerîf, beşinci hadîs-i şerîf...

Ebu Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet edilmiş. İbn-i Hibbân'da ve Tirmizî'de var. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنَّ أَرْتِفَاعَهَا كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ
وَالْأَرْضِ وَإِنَّ مَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَمَسِيرَةٌ
خَمْسِمِائَةِ عَامٍ

(حم. ت. ن. ه. حب. ق. ض. عن أبي سعيد)

RE. 457/5 (*Ve'llezînefsîbi-yedihî, inne'rtifâhâ*)

⁵ Tirmizi, *Sünen*, c.XI, s.103, no:3216; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.75, no:11737; İbn-i Hibban, *Sahih*, c.XVI, s.419, no:7405; Ebu Ya'la, *Müsned*, c.II, s.528, no:1395; Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.421, no:7228; Ebu Said el- Hudri RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XIV, s.481, no:39345; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.385, no:25134.

kemâ beyne's- semâi ve'l-ardı, ve inne mâ beyne's-semâi ve'l-ardı, le-mesîretü hamsi mieti âmin.)

Ayet-i kerîmede bildirilmiş ki:

وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ

(الواقعة: ٣٤)

(*Ve fûrüşin merfûatin*) “Cennette yüksek divanlar, koltuklar, yüksek sedirler olacak.” (Vâkıa, 56/34)

Bunların yüksekliği hakkında SAS Efendimiz buyurmuş ki: (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Canım elinde olan Allah’a yemin olsun ki; (*inne'rtifâhâ kemâ beyne's-semâi ve'l-ardı*) bu sedirlerin, bu cennet ehlinin safa sürecekları o tahtların, divanların yüksekliği sema ile yer arası kadardır. (*Ve inne mâ beyne's-semâi ve'l-ardı, le- mesîretü hamsi mieti âmin*) Sema ile yerlerin arası da beş yüz yıllık yoldur, beş yüz yıllık mesafedir.” diye onların büyüklüğünü bildirmiş.

Ahirette Allah-u Teâlâ Hazretleri mü'minlere tariflere sığmayacak büyük ikramlar veriyor. Cennete en son giren insan ki, cehennemde kabahatinden dolayı yanmış, yanmış kömür olmuş, ondan sonra çıkartmışlar. Nehr-i hayata atmışlar, hayat nehrinde tekrar otun, tohumun bittiği gibi bitmiş, insan haline gelmiş, ondan sonra cennete giriyor. Hatta Allah-u Teâlâ Hazretleri onu cehennemden çıkartırken:

“—Yâ Rabbi beni buradan çıkart, senden gayri bir şey istemem.” diyor.

Çıktıktan sonra cehennem önünde harıl harıl yarıyor, azaplarını görüyor.

“—Yâ Rabbi yönümü bu cehennemden çevir, senden gayri bir şey istemem.” diyor.

Çeviriyor Allah-u Teâlâ Hazretleri, bu sefer cennete gözü takılıyor:

“—Yâ Rabbi beni buraya sok, senden gayri bir şey istemem.” diyor.

Sözünde durmuyor ama, Rabbimiz her defasında onun istediğini veriyor. Sonra cennete girmiş, girenlerin en sonuncusu, ondan sonra ölüm kesiliyor arada... Cehennem ehline; “Hadi bakalım siz burada ebedî kalıcılarırsınız!” deniliyor. Cennet ehline; “Siz burada ebedî kalıcılarırsınız!” deniyor, cehennem kapıları kapanıyor.

En son giren şahsa o kadar büyük nimetler verilecekmiş ki bu semavat ve arz gibi, yerler gökler kadar çok mülkler verilecekmiş ki cennette, o zât sanacakmış ki;

“—Cennette Allah en büyük ikramı bana yaptı.”

Haberi yok ötekilerden. Ötekilere nelerin verdiğini bilse mahzun olur, haberi yok. Mahzun olmayacak kadar büyük mülkler verilmiş. Bu gökler, bu yer kadar...

Allah bizi cennete dâhil eylesin...

Hadi cehennem ateşi olmadı, cehenneme girmedi ama cennete de giremedi bir insan. Ona da dayanılmaz. Ona bile dayanılmaz.

Rabbimiz bizi cennete ilk girenlerle beraber dâhil etsin. İlk evvel girenlerle...

f. Cennete İlkönce Peygamber Efendimiz Girecek

Peygamber SAS buyuruyor ki:⁶

أَتَى بَابَ الْجَنَّةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَسْتَفْتِحُ فَيَقُولُ
الْخَازِنُ مَنْ أَنْتَ فَأَقُولُ مُحَمَّدٌ فَيَقُولُ بِكَ أَمْرٌ
أَنْ لَا أَفْتَحَ لِأَحَدٍ قَبْلَكَ

(م. حم. وعبد بن حميد عن أنس)

RE. 3/1 (Âtî bâbe'l-cenneti yevme'l-kıyâme)
“Ben kıyamet gününde cennetin kapısına geleceğim. Yâni cennetlikler, cehennemlikler ayrıldıktan sonra ehl-i cennet cennete gireceği zaman, ben cennetin kapısına geleceğim. (Feesteftihu) Kapının açılmasını isteyeceğim.”
Cennetin etrafı cennetin surlarıyla çevrili, kapısı kapalı.

(Feyekülü'l-hâzin) “Ben kapıya geldiğim zaman, cennetin bekçisi olan büyük melek, Rıdvân isimli melek soracak ki: (Men ente?) ‘Kim kapıyı vuran, sen kimsin?’ diye soracak.”

⁶ Müslim, *Sahîh*, c.I, s.188, no:197; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.136, no:12420; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.379, no:1271; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.119, no:400; İbn-i Ebî Àsım, *Evâil*, c.I, s.62, no:10; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VII, s.447; Ebû Avâne, *Müsned*, c.I, s.138, no:418; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.462, no:955; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.532, no:31890; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.I, no:2; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.9, no:1.

(*Feekülü: Muhammed*) “Ben ona diyeceğim ki: ‘Ben Muhammedim! Allah’ın peygamberi, ahir zaman peygamberi Muhammedim ben.’ diyeceğim.”

(*Feyekülü*) “O zaman Rıdvan isimli Melek diyecek ki: (*Bike ümirtü en lâ eftaha kableke*) ‘Yâ Rasûlallah! Bu kapıyı senden önce kimseye açmamakla emrolunmuştum, ondan soruyorum. Buyur yâ Rasûlallah.” diyecek.

Yâni cennete de ilk girecek olan kim?

Efendimiz Muhammed-i Mustafâ SAS... Rabbimiz onun şefaatine cümlemizi erdirsin. Onunla beraber cennetine dâhil eylesin cümlemizi; ihvanımızla, kardeşlerimizle, sevdiklerimizle beraber...

Çünkü Allah seveni sevdiğinden ayırmayacak. Benim sevdiğim şuracıkta, ben bunu... Öyle değil. Seveni sevdiğinin derecesine yükseltecek:

Peygamber Efendimiz SAS müjdeliyor ki: ki:⁷

الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ

(خ.م. عن ابن مسعود)

(*El-mer’ü mea men ehabbe*) “Kişi ahirette sevdiğiyle beraber olacak cennette...”

Kişi sevdiğiyle beraber haşr olacak. Allah fazl u kereminden seveni sevilenden ayırmayacak, aşıkı mâşuktan ayırmayacak, orada o beraberlik olacak. Ayrılık yok. Onun için iyi şeyleri, iyi kimseleri sevelim.

⁷ Buhârî, *Sahîh*, c.XIX, s.145, no:5702; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.95, no:4779; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

Allah gönlümüze Rasûlullah'ın muhabbetini ışıl ışıl yerleştirsin. Onun adı anıldığı zaman yüreğimiz ağzımıza gelsin. Gözümüze yaş gelsin, ne yapacağımızı şaşıralım sevgiden... O şuuru ihsan etsin Rabbimiz...

g. Mü'mine Kıyamet Gününün Kolaylaştırılması

Bu hadîs-i şerîf de müjdeli. Ahmed ibn-i Hanbel Rh.A'in kitabında, İbn-i Hibbân'da, Beyhakî'de, İbn-i Cerîr'de var. Ebû Saîd el-Hudrî Hazretleri RA râvisi. Bu müjdeli hadîs-i şerîfte de Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁸

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنَّهُ لَيُخَفِّفُ عَلَى الْمُؤْمِنِ
حَتَّى يَكُونَ أَهْوَنَ عَلَيْهِ مِنْ صَلَاةٍ مَكْتُوبَةٍ يُصَلِّيهَا
فِي الدُّنْيَا يَعْنِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ

(حم.ع. وابن جرير، حب.ق. في البعث، ض. عن أبي سعيد)

RE. 457/6 (*Ve'llezî nefsî bi-yedihî, innehû leyuhaffefü ale'l- mü'mini, hattâ yekûne ehvene aleyhi min salâtin mektûbetin yusallîhâ fi'd-dünyâ, ya'nî yevme'l-kıyâmeti.*)

“Canım elinde olan Zât-ı Celîl'e yemin olsun ki, nefsim kudreti elinde olan Allah'a yemin olsun ki, müslümana o gün, sanki bir farz namazı

⁸ Ahmed ibn-i Hanbel, Müsned, c.III, s.75, no:11735; Ebu Ya'la, Müsned, c.II, s.527, no:1390; İbn-i Hibban, Sahih, c.XVI, s.329, no:7334; Heysemi, Mecmaü'z- Zevaid, c.X, s.610, no:18347; İbn-i diy, *Kamil fi'd-Duafa*, c.III, s.114; Beyhaki, Şuabü'l-İman, c.I, s.324, no:361; Ebu Said el-Hudri RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XIV, s.377, no:39003; *Keşfü'l-Hafa*, c.II, s.385, no:3201; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.390, no:25145.

dünyada kıldığı zamanki kadar hafif ve kolay gelecek.” Hangi gün? (*Ya'nî yevme'l-kıyâmeti*)
“Kıyamet günü...”

Bunu biraz açıklayayım bilmeyenlere, duymayanlara:

Mâlum bu dünyanın sonu gelecek, bu dünya hercümerc olacak, hallaç pamuğu gibi atılacak, kıyamet kopacak. Yıldızlar sapır sapır dökülecek, her şey darmadağın olacak. Ondan sonra İsrafil AS sûra bir kere daha üfürünce cümle mevta kabirlerden kalkacaklar, mahşer yeri denilen yerde toplaşacaklar. Herkes, evvelîn ve âhirîn, cümle insanlar; hepsi mahşer yerinde toplanacaklar. Uçsuz bucaksız bir düzlük, feza...

Geçtiğimiz haftalar hadîs-i şerîfte geçti: Güneş insanların tepesine yaklaştırılacak. Bir mil veya bir milden de daha az bir miktar yaklaştırılacak güneş. Şimdi milyonlarca kilometre uzakta güneş, yaz oldu mu ne yapacağımızı şaşırıyoruz.

Sıcak ülkelere, hacca gidenler bilirler ne kadar sıkıntı çektiklerini sıcaktan. Güneş tepelerine bir mil kadar, bir milden daha az kadar yaklaşacak mahşer ehlinin. Beyinleri kaynayacak. Fokur fokur beyinleri kaynayacak! O mahşerin şiddetinden ve günahının büyüklüğüne küçüklüğüne göre terlere bulaşacaklar insanlar. Kimisini o kadar ter basacak ki etrafını, neredeyse ağzını kapatacak, ağzını gemleyecek kadar tere batacaklar mahşer yerinde insanlar...

O günde sadaka ve zekât verenlerin sadakaları, zekâtları başına bulut gibi gölge olacak, o güneşin hararetine karşı. Sonra Allah'ın yedi

sınıf bahtiyar kulu Arş-ı A'lâ'nın gölgesinde gölgelenecek. Allah onları alacak, Arş-ı A'lâ'nın gölgesinde nurdan minberlerin, tahtların üstünde safa sürecekler ve mahşer halkının sıkıntılarını Allah onlara duyurmayacak.

Bu mübarekler hakkında, böyle iyiler hakkında bu hadîs-i şerîfte buyurmuş ki;

“—Dünyadaki bir namaz kılımı kadar kısa bir zaman gelecek bu mahşer günü zamanı...”

“—Pekiyi aslında ne kadar?”

Hadîs-i şerîflerden okuduğumuza öğrendiğimizi göre elli bin yıl! Elli bin yıl ayaküstü divân-ı ilâhîde duracaklar; ayakta durmaya takatleri kalmayacak, diz çökecekler mahşer yerinde insanlar. Bu elli bin yıl, Allah'ın bahtiyar kullarına dünyada kıldığı bir vakit namaz kadar kolay gelecek, sıkıntıyı çektirtmeyecek Allah onlara... Her şeye kâdir değil mi? Her şeye kâdir. Onlara sıkıntıyı çektirtmeyecek.

h. Arş'ın Gölgesinde Gölgelenecek Yedi Sınıf

Onlar hakkında çeşitli hadis-i şerifler var. Meselâ bir meşhur hadis-i şerif var Ebû Hüreyre RA'dan, İbn-i Ömer RA'dan, çeşitli sahabelerden rivâyet edilmiş:⁹

⁹ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.234, no:629; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.715, no:1031; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.598, no:2391; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.222, no:5380; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ), c.II, s.952, no:1709; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.439, no:9663; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.185, no:358; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.338, no:4486; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.251, no:6324; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.405, no:549; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.16424; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.461, no:5921; Abdullah ibn-i Mübârek, *Müsned*, c.I, s.47, no:80; Ebû Hüreyre RA'dan.

سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمُ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ إِمَامٌ
 عَادِلٌ؛ وَشَابٌّ نَشَأَ فِي عِبَادَةِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَرَجُلٌ
 قَلْبُهُ مُعَلَّقٌ بِالْمَسَاجِدِ وَرَجُلَانِ تَحَابَّا فِي اللَّهِ
 اجْتَمَعَا عَلَيْهِ وَتَفَرَّقَا عَلَيْهِ وَرَجُلٌ دَعَتْهُ امْرَأَةٌ
 ذَاتَ حُسْنٍ وَجَمَالٍ فَقَالَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَرَجُلٌ
 تَصَدَّقَ بِصَدَقَةٍ فَأَخْفَاهَا حَتَّى لَا تَعْلَمَ شِمَالَهُ مَا
 تُنْفِقُ يَمِينِهِ وَرَجُلٌ ذَكَرَ اللَّهَ خَالِيًا فَفَاضَتْ
 عَيْنَاهُ

(خ.م.ت.ن.حم. عن أبي هريرة)

(Seb'atün yuzillühümü'llàhu fî zıllihî, yevme lâ zılle illâ zıllühû) “Yedi sınıf insan vardır ki, Allah-u Teâlâ onları, hiçbir gölgenin bulunmadığı kıyamet gününde, Arş'ın gölgesinde gölgelendirir:

1. *(İmâmün àdilün)* “Adaletli yönetici.”

Adaletli hükümdar Arş'ın gölgesine buyur edilecek; “Buyur tahtların üstüne otur!” diye.

2. *(Ve şâbbün neşee fî ibâdeti'llâhi azze ve celle)* “Gençliğinden beri Allah'a ibadetle yetişen genç.”

Sonradan olma değil; gençliğinde efelik, edepsizlik yapmış, şöyle etmiş böyle etmiş, ondan sonra yaşlanınca, altmışa, yetmişe

merdiven dayanınca sakal bırakıyor, tevbe ediyor, hacca gidiyor filan... Sen onun gençliğini bilsen neler yaptı... Öyle değil. Gençliğinden beri ibadetle yetişen gençlere ne mutlu, onları da Arş'ın gölgesine buyur edecekler, oralarda safayla dolanacaklar.

3. (*Ve racülün kalbühû muallekun bi'l-mesâcid*)
“Kalbi mescidlere bağlı kimse.”

Aklı ibadette, gönlü mescitte olan mescit bülbülleri, mescid, ibadet âşıkları; onlar da Arş'ın gölgesinde olacak.

44. (*Ve racülâni tehâbbâ fi'llâhi, ictemea ileyhi ve teferraka ileyhi*) “Allah için birbirini seven, bu uğurda bir araya gelip, bu sevgi ile ayrılan iki kimse.”

Birbirleriyle Allah rızası için dostluk eden kişiler. Allah rızası için muhabbet ama lafla değil, dünya menfaati için değil; hakikî, samimi, sağlam bir ahbaplık, sırdaşlık, dostluk edenler. Onlara da:

“—Siz benim için birbirinizi sevip de, muhabbet edip de has, hâlis, hakikî din kardeşi mi oldunuz; buyurun!” denilecek.

Arş'ın gölgesinde nurdan minberlerin üstünde yüzleri ve elbiseleri nur, onlar orada safalanacaklar.

5. (*Ve racülün deathü'mraetün zâte hüsnin ve cemâlin, fekâle: Innî ehâfu'llâh*) “Mevkî sahibi olan güzel bir kadın tarafından birlikte olmaya çağırıldığı halde, ‘Ben Allah’tan korkarım!’ cevabı ile karşılık veren kimse.”

Kendisini güzel; yüzü, bedeni güzel, mevki, makamı yerinde; hem soylu hem de güzel bir kadın:

“—Haydi bizim eve gel!” diyor, kötülüğe çağırıyor bir kimseyi. O da:

“—Ben Allah’tan korkarım, harama kuşak çözmem!” diyor.

Namusuna bağlı... Karşı taraf istediği kadar güzel olsun, karşı taraf istediği kadar soylu olsun... Hayır, harama yönelmiyor. Öyle kimse. Namusu berk, sağlam olan kimse...

6. (*Ve racülün tesaddaka bi-sadakatin feehfâhâ hattâ lâ ta’leme şimâlihû mâ tünfikü yemînühû*) “Sağ elinin verdiği sadakayı sol eli bilmeyecek şekilde gizli sadaka veren kimse.”

Sadakasını zekâtını, hayrını yaparken sessiz sedasız, gösterişsiz, gösterişe aldırmayan ama cömert olan insanlar. Sağ elinin verdiği sol eli duymayacak kadar hayra gösterişsiz yönelen insanlar.

7. (*Ve racülün zekera’llâhe hàliyen fefâdat aynâhü.*) “Tenha yerde Allah’ı zikrederek gözyaşı döken kimse.”

Tenhalarda Rabbi’ni zikredip, “Allah, Allah... Lâ ilâhe illa’llah... Sübhâna’llah...” deyip gözlerinden inci gibi yaşlar döken zikir erbabı. O da Arş’ın gölgesinde gölgelenecek.

Bunların bir kısmını siz de yapabilirsiniz, biz de yapabiliriz.

Allah-u Teâlâ Hazretleri onları hakikaten öylece hal edinip üstümüze, yapıp yaşayıp; Arş’ın

gölgesinde gölgelenmeyi, o kıyamet gününün dehşetini duymadan, öyle safalı olarak cennete geçmeyi cümlemize nasib eylesin...

i. Zakkumun Acılığı

İbn-i Abbas RA rivayet etmiş. Hâkim'in *Müstedrek* isimli hadis kitabında yazılı. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ أَنَّ قَطْرَةً مِنَ الزَّقُّومِ قَطَرَتْ فِي
بِحَارِ الْأَرْضِ لَفَسَدَتْ فَكَيْفَ بِمَنْ يَكُونُ طَعَامَهُ

(ك. عن ابن عباس)

RE. 457/7 (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, lev enne katreten mine'z- zakkûmi kutirat fîbihâri'l-ardi, lefessedet; fekeyfe bi-men yekûnu taâmehû?*)

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Canım, nefsim kudreti elinde olan o Zât-ı Celîl’e, Allah’a yemin olsun ki, (*lev enne katreten mine'z- zakkûmi kutirat fî bihâri'l-ardi*) eğer cehennemde zakkum ağacından bir damlacık dünyanın denizlerine, okyanuslarına damlasaydı, bütün denizleri berbat ederdi.” (*Fekeyfe bi-men yekûnu taâmehû?*) “Cehennemde gıdası sırf katıksız bu zakkum olanların hali nice olacak?”

¹⁰ Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.322, no:3158; Taberani, *Mu'cemü'l-Kebir*, c.XI, s.68, no:11068; Taberani, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VII, s.291, no:7525; Tayalisi, *Müsned*, c.IV, s.367, no:2765; Ebu Nuaym, *Ahbar-ı İsfahan*, c.IX, s.243, no:1828; Beyhaki, *el-Ba's ve'n-Nüşur*, c.II, s.67, no:529; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XIV, s.526, no:39502; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.411, no:25193.

“O zakkumun bir damlası dünya denizlerine, okyanuslarına damlasaydı cehennemden, bütün okyanusların hepsini bozardı. (*Le-fesedet*) Mahvederdi, perişan ederdi, acı ederdi, zehir zemberek ederdi.” Orada gıdası bu olan cehennem ehlinin halinin nice olacağını oradan tasavvur edin! Bu da cehennemdeki azapların ne kadar şiddetli olduğunu gösteriyor.

Cehennemde bu kadar azaplar var, cennette o kadar safalar var... Bizim de önümüzde imkân, elimizde de fırsat var; yaşıyoruz, istediğimiz yola gidebiliriz.

Şu tarafa gidersen; hırsızlık, arsızlık, edepsizlik, yolsuzluk, rüşvet, iltimas, kayırma, gadir, zulüm ve saire... İstersen bu tarafa git. Gidersen cehenneme bu kadar yakın...

Öbür tarafta da huzur, saadet, mutluluk, temizlik, paklık, asalet, şeref, haysiyet, namus... Bu taraf da cennete yakın...

Hangisi güzel? Elbette ikinci taraf güzel... İnsanlar niçin kötü tarafa gidiyorlar?

İşte bu nefisler, bu şeytanlar insanları aldatıyor. Azcık bir paraya, azcık bir zevke tamah ediyorlar.

Geçen gün gazetelerde vardı. Fakir bir ailenin bir kız çocuğu, bir oğlan çocuğu; kız ot toplamaya çayırlığa, çayırların arasına gidiyor. Tanıdıkları komşu çocuğu hücum ediyor. Oğlan kardeşi onu kurtarayım derken, oğlan kardeşini öldürüyor. Kız çocuğu da öldürüyor.

Yahu bu yapmaya niyetlendiğin işi yapmasaydın ne olurdu? Alt tarafı ne? İki tane cana kıyıyor.

Bu nefis dediğimiz şeylerin, içimizdeki düşmanların ne kadar azılı düşman olduğunu buradan anlayın. Ne kadar azılı bir düşman ki, bir anlık arzusu, safası için iki tane cana kıyıyor. Cehennemi hak ediyor, ahiretini mahvediyor.

Bu nefsi terbiye etmek gerekmez mi? Bu nefsi dizginlemek gerekmez mi? Bu nefse karşı çıkmak gerekmez mi? Bu nefsi düşman bellemek gerekmez mi? Bu nefse yan çıkmak olur mu? Bu nefsi el bebek gül bebek el üstünde tutmak olur mu?

Birisi derviş olmuş, seneler önce hocası, şeyhi demiş ki:

“—Evladım hep abdestli gezeceksin, tesbih çekeceksin, dargın olduğun kimselerle de barışacaksın.” demiş.

Bir iki gün geçmiş. Sonra hocasının yanına gelmiş camiye.

“—Ne yapıyorsun bakalım, nasılsın evladım?” diye sormuş hoca efendi.

O da demiş ki:

“—Hocam işte vazifeleri yapmaya çalışıyorum ama dargın olduğum kimselerle barışmak izzet-i nefsimi dokunuyor.” demiş.

Dargın, gidecek yanına:

“—Hadi ben seninle barışacağım.” filan diyecek, yalvarma durumuna düşüyor. “O izzet-i nefsimi dokunuyor.” demiş.

Cevap şahane... Hocanın cevabı şahanelerin şahanesinin şahanesi. Diyor ki hocası:

“—A evlâdım, nefsin izzeti mi olurmuş?”

“–İzzet-i nefis.” diyor. “İzzet-i nefsim dokunuyor, nefsimin izzetine dokunuyor.”

“–Nefsin izzeti mi olurmuş evlâdım?” demiş. Çok güzel bir cevap.

Bu nefis, işte o iki cana kıyan, o edepsizliği yaptıran, o cehenneme götüren bu nefsi ya müslüman ederiz ya da başımıza çok dertler açar. Ya hak yola getiririz, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin yolunca yürütürüz, ya da bizi pek çok belâlara uğratır bu nefis...

Sanatmış, bilmem neymiş... Biz bir taraf tutuyoruz, diyoruz ki:

“–Kadınlar örtünsün. Bu açıklık saçıklık olmaz. Bu kadınların kötü yollara sapmasını böyle önleyelim!”

Öbür taraf da geçmiş karşımıza, biraz da bizimle dalga geçiyorlar, biz softayız, sakallayız bilmem ne filan diye... Bizi bir şey bilmeze vuruyorlar:

“–Efendim, sanat bu!” diyorlar.

Yunanlıların yaptığı heykeller var. Afrodit heykeli; kolu kırık bilmem ne, müzelerde şöyle durmuş, göğsü bağı açık, aşağısı açık, yukarısı açık filan...

“–Hadi bakalım bunu da poşete koy!” diyorlar.

Sanat eseriymiş, poşete konulur muymuş, bizimle inceden inceye dalga geçiyorlar.

Ahirette görürsün! Ahirette de görürsün, dünyada da görürsün. Senin karına birisi göz koyar, kızına birisi göz koyar; senin bu bizim korktuğumuz, senin de alay mevzuu ettiğin şey başında kabak gibi patladığı zaman anlarsın. “Haa...” dersin o

zaman. Sen şimdi hep başkasını düşünüyorsun da anlayamıyorsun. O zaman anlarsın. Kendi kızının yanlış yola saptığını, perişan olduğunu ve saireyi görürsen o zaman anlarsın.

Biz bunları asırların tecrübesinden bildiğimiz için ateşle oynamıyoruz, ateşle barutu yan yana getirmiyoruz. Ateşle barut yan yana gelirse, parlar diye...

Bak benzincilerde ne yazıyor?

“—Sigaralarınızı söndürün lütfen.” Niye, sigara içmek yasaklanmış mı?

“—Değil. Hocam burada benzin var, bu benzin buharı sigaradan bile tutuşur, patlar, yangın çıkar.”

“—Bak, orada sigarayı söndür.” diyor. Hatta diyor ki:

“—Motoru çalıştırma, motoru istop ettir.”

Neden? Motorun içinde bujiler vardır, onun böyle kıvılcım şelalesi veyahut bir yerden bir kısa devre şase yapar, kablodan kıvılcım çıkar, pat, bir patlama olur. Nereden geldiğini anlayamazsın. Tedbir... İnsanoğlunun kafasına akıl vermiş Allah... Olmadan tehlikelere karşı tedbir alacak. Bizim dinimiz de öyle yapıyor. İşler kötüye varmadan tedbir alıyor.

İçkiyi niye yasaklamış dinimiz; bir kadehçik içsem ne olur?

Bir kadehçik içmeye alıştın mı sonunda kendini hastanede alkolik tedavisinde bulursun.

“—Efendim, biranın alkollü içki sayılmaması lazım, alkol miktarı yüzde dört filan...”

Almanya’da git gör. Biradan alkolikler sokaklara yayılmışlar, fıçı gibi olmuşlar kendileri. Alkol, bira içmekten başka bir şey akıllarına gelmiyor. Mahvolmuş hayatları... Git Almanlara sor! Biz bunları bildiğimiz için bu tarafı tutuyoruz. Diyoruz ki:

“—Namus, haysiyet olsun, akıl, mantık olsun, haysiyet, şeref olsun; işte haksızlıklar şöyle önlensin, böyle önlensin...”

Herkes bizimle dalga geçmeye çalışıyor. Biz onların dalga geçtiğini biliyoruz; bilmiyor değiliz. Onların sözlerinin nereden gelip nereye gittiğini de biliyoruz ama biz işin ciddi tarafındayız. Bizim bir kardeşimiz bir kötü yola düştü mü, biz onun acısını çekiyoruz. O onun acısını çekmiyor. Bir taraftan müstehcen yayını müdafaa ediyor şu tarafta, arka sayfada da hayatını şaşırılmış kadınların dramlarını anlatıyor. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu!

Amerika’da Hollywood’daki artist:

“—Roma İmparatorluğu’nu müstehcenlik yıktı.” diyor, müstehcenliğe savaş ilan ediyor. İş ciddiyete geldi mi öyle oluyor.

Biz bir taraf tutuyoruz, onlar bir başka taraf tutuyorlar; bizim sözümüzün haklılığı kısa zamanda çıkıyor ortaya. Dikkat edersek kendi sözlerinden bile çıkıyor, kendi sözlerinin içinden bile delil çıkıyor. Allah akıl fikir versin. Milleti, insanlığın hayatıyla oynamamak, insanları eroine, içkiye, savrukluğa alıştırılmamak lazım!

Aklı başında insanlara ihtiyacımız var, etrafımızda düşman dolu. Ben bir kardeşimizin sigara

içmesine razı değilim. Neden? Ciğerini zift dolduruyor. Ondan sonra astım olacak, ondan sonra öksürük tıksırık, bilmem ne... Akciğer kanseri, ölüp gidecek. Sigara içmesine razı değilim.

“—Çok katı kafalısın hocam.”

Katı kafalı değilim, sigaranın zararlarını gördüm.

Eniştem sigara tiryakisi olduğu için köyden İzmir’e gitmiş hastaneye... Doktor demiş ki:

“—Sen ciğerini mahvetmişsin, senin üç aylık ömrün kalmış.”

Hakikaten de gelmiş köye, açmış Kur’ân-ı Kerîm’i, bilmem kaç tane hatim indirmiş, bilmem ne yapmış filan, o kadar müddet içinde ahirete göçmüş gitmiş. Allah rahmet eylesin, mahvediyor insanı...

Biz bunları bildiğimiz için işin ciddiyetindeyiz. Ötekiler işin ciddiyetinde değil, eğlencesinde.

Allah ciddiyet nasib etsin... Sorumluluk duygusunu geliştirsin... Dünya ve âhiretin hayırlarına bizi vesile etsin... Şerlerine vesile etmesin.

Fâtiha-i şerîfe mea’l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN

06. 04. 1986 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

